

вамъ са мержелѣше азиатскійтъ брѣгъ, съ своитѣ снѣжни върхове. Можеше да са помисли че това сж сѣвѣрни облаци, ако тѣ да не бѣхж така неподвижни... А право на сѣверъ са распростираше Византия, съ нейнитѣ безчисленни джамии и палати. Тази Византия за която така мѣчително, като че са задушаватъ въ свойтъ безграниченъ небосклонъ, толкова въкове е мечгала, като търси неходъкъмъ южното море Россия, тази Византия къмъ която прави или неправи, но постоянно сж са стрѣмили добритѣ людѣе на славянскійтъ миръ. Ний различавахме и блѣдомраморнитѣ стѣни на нейнитѣ къшкѣе и тънkitѣ минарета на нейнитѣ безчисленни джамии и величественитѣ кубета на София, Изеддина, Омара, Мурада, Баязида, наоколо които въ тънки таптели нави нѣла изрѣзанната отъ камъкъ паяджина.... Десягини хиляди покриви и кули испѣзляли на нейнитѣ хълмове и са губяхж въ тъмнитѣ пятна на кипарисовага гора, въ зеленитѣ облаци на граднитѣ... Съ нѣкакъвъ си дивенъ сънъ са виждаше този Римъ на европейскійтъ вѣстокъ, този Римъ на славянството за който са е проляло тѣй много сълзи и кръвъ, тѣй много, щото ако да са сльятъ на едно, тѣ бихж го погопили до самитѣ връхчета на мусулманскитѣ храмове, до самитѣ кули на Сераскерата и на Галата... Презъ ноцитѣ, тамъ са обръщахж вѣстърженнитѣ поглѣди, мириади огнѣе са запалвахж на този брѣгъ, като че нѣкакво си легендарно чудовище лѣжаше тамъ у тихитѣ, ласкающитѣ са вълни на Босфорътъ, като го пазятъ съ своитѣ безчисленни, пламенни очи... Ний постоянно ходяхме въ Цариградъ. Военнитѣ обличахж, разумѣва са, граждански дрехи, като прѣдставлявахж нѣщо си, до таквазъ стѣпенъ не лѣпо, че при едно виждане единъ другитѣ захващахж neodържимо да са хочатъ... Азъ вече живѣяхъ въ *grande Hôtel de Luxembourg*... Ведижъ сутрина, азъ още бѣхъ въ постелката, като нѣкой си почука на вратата.

— Влѣзте!

Виждамъ, Скобелевъ въ граждански дрехи.

— Ето по какъвъ начинъ русекитѣ генерали сж длѣжни да са явяватъ въ завоеваниятъ градъ... Азъ, знаете, все пакъ не вѣрвамъ... Мене ми са чини, че даже нашата дипломация, най послѣ, ще са опомни.... Азъ отъ день на день чакамъ заповѣдъ да влѣза въ Цариградъ...

— Казватъ, че нашитѣ войски не сж готови.

— Незная кои сж тѣзи наши. Азъ имамъ подъ орѣжию